

Albă-ca-Zăpada

după Frații Grimm

A fost odată o regină frumoasă și bună care își dorea din toată inima o fetiță cu pielea albă ca zăpada, cu buzele roșii ca sângele și părul negru ca abanosul. Și iată că, într-o bună zi, dorința i s-a îndeplinit: a adus pe lume o copilă întocmai cum visase, pe care a botezat-o Albă-ca-Zăpada.

Dar bucuria n-a ținut mult la curte, fiindcă biata regină s-a prăpădit la scurt timp după aceea. După o bucată de vreme, regele își luă altă soție, care se dovedi a fi rea și trufașă. Aceasta avea o oglindă fermecată pe care, zi de zi, o întreba:

— Oglindă, oglinjoară, cine este cea mai frumoasă din țară?

— Tu ești, regină, cea mai frumoasă, îi răspundea de îndată oglinda.

Regina zâmbea fericită fiindcă oglinda aceea grăia numai adevărul. În timpul acesta, Albă-ca-Zăpada creștea și se făcea tot mai frumoasă, așa că, de la o vreme, frumusețea reginei începu a păli. Într-o bună zi, când își întreabă iarăși oglinda, aceasta-i răspunse:

— Frumoasă ești, regină, dar Albă-ca-Zăpada te-ntrece-n frumusețe!

La auzul acestor vorbe, regina hapsână se înspăimântă grozav, chemă un vânător și-i porunci:

— Ia-o pe fată și du-o în adâncul pădurii, că nu rabd s-o mai văd în fața ochilor! Omoar-o și, drept dovadă că mi-ai îndeplinit porunca, să-mi aduci inima ticăloasei!

Vânătorul se afundă în pădure împreună cu Albă-ca-Zăpada cu gând să împlinească porunca reginei, dar când scoase jungherul de la brâu, sărmana copilă începu a plânge în hohote și-l rugă:

— Cruță-mi viața și făgăduiesc să-mi pierd urma în codru și să nu mă mai întorc în veci!

Vânătorului i se făcu milă și-i spuse:

— Dacă-i așa, fugi de te-ascunde, fetiță dragă, unde nu calcă picior de om! Iar în sinea lui gândea: „Biata de tine, până la urmă or să te sfășie fiarele codrului!...”

Pentru a nu atrage asupra-i mânia reginei, vânătorul îi aduse acesteia inima unui pui de mistreț. Regina i-o dete bucătarului și-i porunci s-o gătească, iar seara o mănca la cină.

Albă-ca-Zăpada rătăci îndelung prin pădure, până ce ajunse la o căsuță ciudată. Ușa era descuiată, așa că intră. Se uită în jurul ei și mare-i fu mirarea când văzu la masă șapte scăunele, iar în dreptul lor, șapte castronașe. În camera alăturată dădu peste șapte pătuțuri pe care, frântă de oboseală după ce dereticase toată casa, se întinse și adormi. Când se întunecă de-a binelea, sosiră și stăpânii căsuței. Aprinseră felinarul și băgară de seamă că cineva străin cotrobăise prin casă.

Când se trezi Albă-ca-Zăpada, șapte pitici cu bărbi lungi se uitau mirați la ea. Auzind necazul fetei, primiră bucuroși s-o găzduiască.

În acest timp, la castel, regina își întrebă oglinda:

— Oglindă, oglinjoară, cine este cea mai frumoasă din țară?

— Frumoasă ești, stăpână, dar cu mult mai frumoasă este Albă-ca-Zăpada, spuse oglinda, arătând-o pe fată în căsuța piticilor.

Foc și pară se făcu regina și atunci hotărî s-o omoare chiar

ea pe Albă-ca-Zăpada. A doua

zi, dându-se drept vânzătoare de podoabe, se duse la casa piticilor, unde Albă-ca-Zăpada era singură acasă. Cu glas mios o îndemnă să încerce o cingătoare. Și, prefăcându-se că o ajută, regina strânse atât de tare că o lăsă pe fată fără suflare. Noroc că, la scurtă vreme după ce plecă, fiind sigură că i-a venit de hac bieteii copile, piticii s-au întors acasă și-au ajutat-o să-și vină-n simțiri.

Când oglinda îi spuse iarăși că Albă-ca-Zăpada este cea mai frumoasă, arătând-o vie și nevătămată în casa piticilor, regina își ieși din minți de furie.

Într-o cameră din turnul palatului regina căută în toate cărțile vrăji cu care s-o omoare pe Albă-ca-Zăpada. Într-un ceaun turnă tot felul de licori, apoi scufundă înăuntru un măr minunat. Dar pe cât de frumos era mărul, pe atât de otrăvitor devenise!

Râzând mulțumită, împărăteasa mai făcu o vrajă și se preschimbă într-o bătrână. Umplu un coș cu mere și porni spre căsuța celor șapte pitici.

Ajunsă acolo, o îmbie pe Albă-ca-Zăpada să guste din mărul otrăvit. Curată la suflet, Albă-ca-Zăpada nu bănuie nimic și mușcă cu poftă tocmai din mărul pe care bătrâna i-l întinse. Dar, vai, în aceeași clipă, fata căzu fără suflare!

Fericită, regina se duse la oglinda ei convinsă fiind că de acum încolo ea va fi cea mai frumoasă.

— Albă-ca-Zăpada nu mai poate fi cea mai frumoasă, spuse oglinda, dar ție, regină, chipul îți va fi la fel de hâd precum ți-e sufletul!

Astfel că regina cea rea rămase zbârcită și hidoasă pe veci.

Pe bieții pitici nu i-a lăsat inima s-o îngroape pe Albă-ca-Zăpada. Așa că au așezat-o într-un sicriu de cristal, pe vârful unui munte, ca s-o mai poată vedea.

Într-o bună zi, trecu un prinț pe acolo și o văzu pe Albă-ca-Zăpada. Părea că doarme și, fiind atât de frumoasă, prințului îi căzu pe dată dragă și-o cuprinse în brațe. În clipa aceea, Albă-ca-Zăpada tuși, iar bucata de măr otrăvit cu care se înecase îi sări din gât și fata deschise ochii. Prințul era nespus de chipeș, așa că, îmbujorată, Albă-ca-Zăpada îl îndrăgi pe loc și încuviință să-i fie soție. Și fericiți au trăit până la sfârșitul zilelor.

